

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094832752/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

disse øren, der er fulde af bomuld og ørevoks, og hvor ethvert brøl overhovedet vækker lige stor forfærdelse?

Nye frækheder, slaver! Find noget i hele verden, som endnu anses for helligt, som endnu ingen har turdet låne – jeg tør. Bring det blot her! Kom med noget rovdyrsk! Jeg skal nok brøle det ud! Det skal fælde som en vildmandskølle på deres intet anende nakker, der bøjer sig over deres hidtil skåmøde altré –

Hvorfor kommer I tavse og nolende tilbage, slaver? Er der ikke mer igen i hele verden? Er alting opbrugt, er alle tænkelige bespottelser sagt?

Min sjæl vander sig af foragt, jeg kan næsten ikke tale mer. Slaver, nu vil jeg kaste skam på hele menneskelegten, jeg kan ikke andet, der er ikke andet igen. Men alt skarnet kan endnu ikke være opbrugt. Grav ned og find noget til mig, noget, som endnu ikke har været fremme, som ligger dybsindig langt nede og gemmer på ubrugt stank, søgte, gennem årtusender gøret stank, værre end det, de nu træder i. Bring mig læs af skarn, at jeg kan øse det ud og blæse helbrødet for denne foragters syge, der brænder mit hjærte som nælder!

I kommer igen tilbage med hængende hoder? Der findes altså ikke noget skidt, som ikke menneskefinger allerede har røvet i?

Godt. Så sier vi verden farvel, slaver, vi går bort og laver os en ny verden, sammenflicker os lidt lyksalighed af nogle af de bedste brødstykker af denne her; vi tar nærlig verden fra hinanden, slaver, og bortfører de stumper, som der endnu er lidt ved, og vi vil prøve, om vi på den måde kan skabe os en smule tålølig, resigneret tilfredshed for den tid, der er igen, indtil vi selv går ned og blir til skarn, som måske en kommende digter vil grave op og slynge sin samtid i ansigtet som en udfordring.

Ta solen med, slaver! Den skal en af jer bære bag efter mig, så den altid kan skinne og varme på min ryg.

Månen lar I blæ; jeg gider ikke set dens blegpottige fjæs, ti hvad enten den så er hel eller halv eller en mindre brøkdæl, så ligner den aldrig andet end en gammel jomfru på tre forskellige stadier, det nævnt runde, det inetsigende flade eller det hulkindet af-fældige. La den blæ siddende til fornøjelse for alle slapsanset!

Af skyer vil jeg kun ha nogle af de højtstående, uskyer, som